

μνει εις την Πρίγκιπον*) Χανουμάκι (έχεις άδικον φαντάσου μόνον — και αυτό άρκει, — ότι το «πώς γυρίζει ο κόσμος» έδημοσιεύθη υπό τού κ. Φαίδωνος πρό έτών) Γίγαντομάχον «Ελληνα (εύς εις τον Σύλλογον σας) Κεραυραϊκήν Αύραν (έχει καλώς) Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν (έστειλα) Τροπαιοχρον «Ελλάδα (ναί, εις την 208 «Ασκησιν έγεινε λάθος» αντί πόλις τής «Αραβίας, έτυπώθη «Αλβανίας») Βουνό τής Μαρωτιάσας (όχι, έκτενη δέν δέχομαι) Πανελλήνιον Ένοσιν (πρέπει να έσωκλείης δεκάλεπτον γραμματόσημον εις κάθε τετραδίον Μ. Μυστικόν που στέλλεις προς δι-αδίδασιν) «Ελληνα «Ουλίην (εύχομαι κα-λώς προόδους) Πανελλήνιον Πόθον (θερμάς εύχαριστίας διά το «εσπαθώμα») Μαγευμένο Ρόδον (σε παραπέμπω εις τον «Οδηγόν, εκεί που λέγει «Κανονισμός των Μικρών Μυστι-κών» έδημοσιεύθη εις τό Ιον φυλλάδιον και λυει όλας τας άπορίας) Σημαιοφόρον «Ελληνα, Σημαιοφάν τής «Ακροπόλεως, κλπ. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 9ην Ιουλίου, άπαντήσω εις τό προσεχές.

338—341. Συμπλήρωσις Φράσεων
 1. —Κρείττον— ποδι —ή—γλώσση.
 2. —Τού—ή—εις—τέμα.—
 3. —Ο γραμμάτων—ου—δέλεπον.
 4. —Κάλιστον—τό—αιδούς.—
 *Εστάλη υπό τής Διατετήτου Κυναολεύκου

342. Ακροστιχίς εξ αντιθέτων
 Να εύρεθών αντιθέτα των κάτωθι λέξεων ταύτα, ώστε τά αρχικά των ν' αποτελούν ένα των έπτά σοφών τής «Ελλάδος:
 Χειμών, δεξιά, νήσος, νίκη, φως
 *Εστάλη υπό του Δόν Κιχώτου

343. Φωνηεντόλιπον
 κθρ - σι - ψι - τ - κ - σιτ
 *Εστάλη υπό τής «Ομηρικής «Ιθάκης

344. Γρίφος
 0 "Αμ" 1 1 1
 1 1 1

*Εστ. υπό Μπαρουτοκαπισμένης Γαλανόλευκας

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματ. «Ασκήσεων των φύλλων 22-23.

213. «Ηρακλής («Ηρα, κλεις.) — 214. Κλι-βανος — Λίβανος. — 215. Σάλος — σανός. — 216. Ζήσεις βίον κράτιστον άν θυμού κρατής. (Διδάσκαλος Ο ΜΗΡΟΣ (πόΣΟ ΡΗΜα..) Α Π Ο (ΝικΟ ΠΑΝτα..) Α (ήθεΛΑ..) 217. Κ Α Λ Α Μ Ο Σ ΜΑΛΑΚΟΣ... Μ Η Ρ Ο Σ (πόΣΟ ΡΗΜα..) Α Π Ο (ΝικΟ ΠΑΝτα..) Α (ήθεΛΑ..) 218—222. Διά του Ω: Χώρα, «Ερωτώ, Ρό-μης, κόσμος, σάμα — 223. ΗΑΒΙΑ-ΑΓΙΟΣ («Ηρακλής, ΛαΓιώς, «Ελιών, «ΙσΟκράτης, ΑΙΣχύλος) — 224. Τας των σπουδαίων φι-λίας ο χρόνος ουκ εξαλείφει — 225. Φίλοι ως μισήσων και μίσει ως φιλήσων. (φι - λι - ως - μ' εις «Ισον - και - μ' εις ει - ως - φι - λ' «Ισον).

— 226. Τριολέων (τιμω, λέων.) — 227. «Ια-πωνία - Λαπωνία - Λακωνία. — 228. «Ιανός-Λίνος. — 229. «Ο άρτος, ή «Αρτα. 230. Ε Λ Α Α Σ 231. ΜΙΝΩ-Ω Ρ Ι Ω Ν ΤΑΥΡΟΣ («Ι-Α Ρ Α Α Η σων, νίτρον, ω-ΑΙ Τ Α Α Σ ραίος, ταις, «Α-Ω Λ Ε Ν Η μαρούσιν, «Ιαινα, Ρωμαιοί, οίνος, σαύρα) — 232—236. Διά του Τ: Τάσις, τόπος (ή πόλις, τόσον (ή πο-τόν), άκμή, ταΐσος — 237. Γηράσκω δ' άει πολλά διδασκόμενος. — 238. Πολλά πράγ-ματα, πολλά καλά. (Πολλά πραγ-Μάτια-πολλά κά - Δά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [14 — 92]
 Π. 1... Τρυποκάρυδο, μη κρούεσαι όσο κι' άν κρουήτης, σε βρίσκει τό βόλι. Γιατί όμοις μ' έγέλασες; Διδυμιαίος.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού εινε ή ανανέωσις τής συνδρομής του

ΔΑΡΥΤΗΓΟ-ΩΤΟΔΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Πλατεία «Ομονοίας
 *Οδός Δώρου 8α
 *Ωραί επισκέψεων 10—12 και 3—5

Ευχάριστο καλοκαίρι αερονούν οι εφοδιαζόμενοι με τόμους «Διαπλάσεως»

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 11 (οι έξής: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
 πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διά τό Έσωτ. και 1,30 διά τό Έξωτ.
Τόμοι 8 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.
 (Οι Τόμοι τής Α' Περιοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος εζηνηθήσασιν.)
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913
Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὦν έκαστος τι-μάται: «Αδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διά τας Έπαρχ. Αδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διά τό Έξωτέρ. » 4, — » 7, —
Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὦν έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. τελών: «Αδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.
Τόμοι 8: των έτών 1906, έως 1913, ὦν έκαστος τιμάται: «Αδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ
 (*Ιδε την λύσιν εις την σελ. 249.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Θ. Νικολάου, Αλ. Θ. Νικολάου, Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Σοφ. Γιγάντης, Ν. Παγ-καλος, Εφθ. Μπέη, Ιω. Μπαένος, Ε. Κατήγιαν-νάκης, Π. Μαυρογενής, Ν. Χερσιαντής, Ι. Χερ-σιαντής, Δημοσφ. Μελετόπουλος, «Οδ. Ν. Καλλι-νικος, Χρ. Χριστοδούλου (δύς)
 ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη «Ελλάς (δύς)
 ΑΙΓΙΝΗΣ: Μιχαήλ Παγανίνης
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλός.
 ΑΡΓΟΥΣ: Θάνας Α. Παναγιωτόπουλος
 ΒΟΛΟΥ: Γεώργ. Αν. Λυμιαρόδου, Κων. Παναγ.
 ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Ι. Κωστήπουλος.
 ΚΑΙΡΟΥ: Διονυσιοφής Στρατηλάτης.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: «Ιωάν. Π. Καζελίας.
 ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Καρόσης.
 ΚΟΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Κερασσίτης, «Ελληνίς-ΔΑΡΝΑΚΟΣ... Νικ. Κτωρίδης, «Ερση Κτωρί-δου.
 ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: «Αγγελική Ε. Καζά-νη, Ναυσικά Ε. Καζάνη.
 ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Α. Αλεξόπουλος, Μιχαήλ Εύελπις, Παν. Α. Κυριακόπουλος.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βασιλάς.
 ΠΥΡΡΟΥ: Σταθός Κ. Σταυρόπουλος.
 ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: «Ενδοξος «Αεροναύτης.
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Εμ. «Αγγελομάτης.
 ΥΔΡΑΣ: Π. Παγγελιάκης, «Ελεντίνα Δημ. Δε-βελένου, Ροβινσών τής «Ερημονήσου, «Αθανάτα 1821—1912.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Των εύρόντων όρθην την λύσιν τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και εκληρώθησαν οι έξής δύο: ΙΩΑΝ. ΜΠΕΝΟΣ εν «Αθήναις και ΓΕΩΡΓ. ΑΝ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ εν Βόλω οι όποιοι ένεργήσαν διά τρείς μήνας από 1ης Αύγουστου. Αμφότεροι παρακαλούνται να μάς άποστειλουν τας δευθύνσεις των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμωτάτον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 *Εσωτερικού: { *Εξωτερικού: {
 Ετησία... δρ. 8,— *Ετησία... φρ. 10,—
 Εξάμηνος... 4,50 *Εξάμηνος... 5,50
 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Οδός Εβερτάδου αρ. 38, παρὰ τό Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος. *Εν «Αθήναις, 19 Ιουλίου 1914 *Ετος 36ον.—*Αριθ. 33

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

«Η μουσική εξαμερώνει τους ανθρώπους.
 «Αλλ' έξαρνα, και εις στιγμήν που δέν τό έπερίμενε κανείς, τό άρμπιον ήρχισε να παίζε!
 Φλέουτα, κύμβαλα, γρανκάσα, πιάνο, όλ' άντήγγισαν συγχρόνως, και από τό άρ-μονικόν αυτό σύνολον έσχηματίζετο τό πε-ρίφημον παρισινόν τραγουδι «Βιέν, που-πούλ!». γνωστόν σήμεραν εις όλον τον κόσμον.
 Γενικός ένθουσιασμός εις όλον τον κα-ταυλισμόν! Οι στρατιώται που έκοιμώντο, εξαπλωμένοι κατά γής, εσημώθησαν οι μαύροι ήρχισαν να χοροπηδούν προς τον χρόνον τής μουσικής, και αυτοί άκόμη οι άρχηγί, άφίσαντες την σεβαρότητα των, έπροχώρησαν προς τό όργανον γελαστοί.
 Ο Τζούλης έστέκετο έρθιος πλήριον

τής μηχανής, κυττάζων όλους με ύφος θριαμβευτικόν. «Ολόγυρά του οι Μαροκι-νοι άπετέλεσαν κύκλον. Και άφού έτελείω-σε τό πρώτον κομμάτι, ο Τζούλης επά-τησεν ένα κουμπί και άμέσως, εις την σι-γήν τής έρήμου, άντήγγισε τό βάλε τής Ευθύμου χήρας.
 «Επηκολούθησε φρενίτις. «Ολον τό κα-ραβάνι ήρχισε να χορεύη. Κι' αυτός άκό-μη ο σεβάρης Μπέν-Σελιμάν έχρατούσε τον χρόνον, κινών τό κεφάλι του και κτυπών τα πόδια του με τά κόκκινα παπούτσια.
 «Η συναυλία διήρκεσε μισήν ώραν. Μετά τό βάλε τής Ευθύμου Χήρας. άνένειυσε τον ένθουσιασμόν έν στρατιωτικόν έμβατή-ριον, κατόπιν τό ντουέτο του Φάουστ και τέλος τό Ματοίς.
 Κανείς δέν εκύτταζε πλέον τον ήλιον, ο όποιος έπλησίαζε να δύση...
 «Αλλ' ο Τζούλης έσταμάτησε την έρ-χίστραν, του λέγων:
 —Φθάνει για σήμερα, παιδιά!
 Και άποταθείς προς τον άμιν, τον ήρω-της φαιδρός:
 —Λοιπόν; είσθε εύχαριστημένοι; Τότε θά σας παρακαλέσω να μάς συστήσετε και σε άλλους.
 «Ο Μπέν Σελιμάν εξέτεινεν επι-σήμως την χείρα άνωθεν τής κεφαλής του Τζούλης, και τῷ έιπε:
 —Ευχάρησες την ύπόχρεσί σου, θά κρατήσω κ' έγώ τή δική μου. Θά σας δώσουν από ένα μουλάρι και θά έλθετε μαζί μας εις τό Φέζ.
 «Ο Τζούλης υπεκλήθη και έπειτα, σκουπίσας με τό μανίκι του τον ιδρώ-τα που έρρεεν από τό μέτωπόν του, προσέθεσε:
 —Ε, τίώρα που τά στείλασμε, δέν λέτε να μάς δώσουν και τίποτα να φάμε;... Είνε ανάγκη, ξεράτε, γιατί...
 Δέν ήμπόρεσε ν' αποτελειώση την φράσιν του. «Εγεινεν ωχρός σάν τό πανί, και διά να μη πέση κάτω, έ-στηρίχθη εις τον κορμόν ενός δένδρου.
 Είχεν εξαπληθή πλέον από τους κόπους, τας συγκινήσεις και την πεϊ-ναν:

«Θέλω να βούρω να τά βγάλω πέραν» (Σελ. 263, στ. α')

«Παρά την είσοδον του χωριού του, έπερίμενε...» (Σελ. 262, στ. 6')

«Ο άρχηγός ένευσε και οι ύπηρεται τον έπεριστοίγησαν άμέσως.
 Τον εκάθισαν, μαζί με τον Λουλού, εις μίαν ψάθαν στρωμένη με μαζιλάρια, και τους έφεραν να φάγουν. Τά δύο παι-διά ήσαν τόσον πεινασμένα, (*) ώστε δέν έλαβαν καιρόν ναταλλάξουν τας έντυπώ-σεις των, αι όποίαι τώρα ήσαν ρόδινοι.
 «Εν τούτοις, άφού κατεβροχθήσαν από μίαν καλήν μερίδα ψητού με ρύζι, από μισό κοτόπουλο, φροστα, γλύκισμα, και άφού ήπιαν πέντε-έξ φλιτζάνια τσάι, συ-νήλθον εις την έντέλειαν. Ο Τζούλης, του έπίου ή άδιαθεσία είχε παρέλθη, έξη-πλώθη εις την ψάθαν και με στεναγμόν εύχαριστήσεως, έιπεν εις τον Λουλού:
 —Δέν του τόλεγα, πως θά μάς προσ-καλοΰσαν επί τέλους στο γέμα; «Αργήσε λιγάκι τό πράγμα, αλλά έγεινε.
 —Με σένα, άπεκρίθη ο Λουλού, τί-ποτα δέν εινε παράδοξο.
 (*) «Τα είχονα προηγ. φύλλου σελ. 254.

— Φθάνει να μου τυχαίνουν πάντα όργανα προς επισκευήν! είπεν εὐθύμως ὁ Τζούλης.

Κατόπιν, ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του διὰ τὸ λαμπρὸν γεῦμα ποὺ τοὺς ἔφαγαν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν πλανοδίων ὀργανοπαικτῶν, ἐπήγεν εἰς τὸ ἀρμόνιον καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς κίνησιν. Καὶ πάλιν τὸ «Βιέν, Πουπουλά» ἀντήχησεν εἰς τὴν ἔρημον. Μὲ τὴν παρισινήν αὐτὴν ἄριαν, ὀλίγον Παρίσι, καὶ μάλιστα ἑλίγη Μονμάρτη, ὑπειρήρητο εἰς τὸ ἄριον καὶ μυστηριώδες Μαρβόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΖΟΥΛΗΣ «ΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ»

*Υπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μπέν-Σελιμάν

Ἄ, τί ὠραῖον κ' εὐχάριστον ταξεῖδι! ποὺ ἔκαμαν ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης μὲ τὸ κερβάνιον!

Ὅκτὼ ἡμέρας, τώρα, διέσχισαν ἀσφαλεῖς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σουλτανικῆς σημαίας, τὰς πεδιάδας καὶ τὰ βουνὰ τῆς ἀγνωστοῦ ἐκείνης χώρας, τῆς ὁποίας ἤμποροῦσαν νὰ θαυμάζον ἀκόρως τὰς φυσικὰς καλλονὰς, καὶ νὰ σπουδαίουν τὰ περίεργα ἦθη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπεδιόρθωσεν τὸσον καλὰ τὸ ἀρμόνιον τοῦ Σουλτάνου, ὁ Μπέν-Σελιμάν ἐξετίμησε καὶ συνεπάθησε πολὺ τὸν Τζούλην. Οὔτε χρήματα τοῦ ἐξήτουσεν πλέον, οὔτε τὸν ἐφοβέριζεν ὅτι θὰ τὸν βυλίση. Ἀπεναντίας ἐφαίνετο πολὺ ἐγγνώμων πρὸς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε βγάλῃ ἀπὸ μίαν τόσο δύσκολον θέσιν.

Ἀλήθεια, τὸ ἄσχημα ποὺ θὰ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ Φέζ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σουλτάνου, εἴαν ἔφερον εἰς τὸν αὐθέντην του ἕνα σπασμένον καὶ ἀχρηστον ὄργανον! Ὁ Μπέν-Σελιμάν ἐγνώριζε καλὰ μὲ ποῖαν ἀνυπομονησίαν παιδιοῦ, περιμένοντος ἕνα παιγνίδι, ἐπερίμεναν καὶ ὁ Σουλτάνος τὸ ἀρμόνιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, μὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα, εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐάν τοῦ τὸ παρουσίαζε χαλασμένον, βωδόν, ἀπλούστατα θὰ ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του.

Ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν ἐπιτηδεύτητα τοῦ Τζούλη, εἶχε σωθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Διὰ τοῦτο ἐπεριποιεῖτο πολὺ τοὺς δύο νεαροὺς Γάλλους κατὰ τὸ διὰστημα τοῦ ταξιδίου. Καὶ ὅταν ἔβρισαν εἰς τὴν Γάδλαν, ἐποῦ οἱ πιστοὶ ἰθαγενεῖς τοῖς ἐχάρισαν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλογα, ὁ ἀμὴν παρεχώρησε δύο ὠραίους πόνεῦ εἰς τὸν Λουλού καὶ τὸν Τζούλη, πρὸς ἀντικατάστασιν ἐκείνων ποὺ εἶχαν χάσῃ.

Τὰ ζῶα αὐτὰ, ἡμερώτερα ἀπὸ τοὺς ἴππους τοῦ Κατακτητοῦ, ἐταίριαζαν καλλίτερα εἰς τοὺς δύο φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν τέλειοι ἱππεῖς. Ἐκτός τούτου, οἱ πόνεῦ εἶχον καὶ τὰ ἐρίππια των καὶ ὄλην τὴν ἄλλην ἵπποσκευήν. Καθήμενοι ἀνέτως ἐπ' αὐτῶν, ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἐκα-

πάζαν ἀπὸ τὴν μίαν ὡς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κερβανίου, προπορευόμενοι ἢ ἀκολουθοῦντες χωρὶς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Διέσχισαν οὕτω τὰ ὑψώματα τοῦ ἀν. Ἀτλαντος καὶ τὰς θαλικώδεις πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονταν ἀπὸ τὸ Γκουνταφί μέχρι τῆς καλλιερημένης καὶ τερπνῆς χώρας τοῦ Σερπού. Ἄμα ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἐρημίαν τοῦ βουνοῦ, δὲν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ κατασκηνώσουν εἰς τὰ χωράφια, ἀλλ' ἐδέχοντο τὴν φιλοξενίαν τῶν πλουσίων κτηματιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπροθυμοποι οὔντο νὰ ὑποχρεώσουν τὸ κερβάνιον τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού ἠμπόρουν οὕτω νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὰ οἰκήματα τῶν μεγάλων μαρκωνῶν φυλάρχων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου.

Εἰς τοῦ σείν Χαμμαδά

Οὕτως ἐφιλοξενήθησαν καὶ ὑπὸ τοῦ σείν

Ἐκεῖνος διέταξε νὰ τὸν ἀπεκαρτίσω.

Χαμμαδά, ἕνος τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς Γκουνταφί.

Ἦτο γέρον μὲ λευκὴν ἀραχιδιὴν ἐνδυμασίαν καὶ μὲ τρόπους λεπτοῦς. Παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου του, καθήμενος πατριαρχικῶς ἐπὶ ψάθας, εἰς τὴν σκιάν ἑνὸς γιγαντιαίου δένδρου, ἐπερίμενε νὰ πλησιάσῃ τὸ κερβάνιον.

Ἐσχηκώθῃ, ἐχαίρεττος μὲ ἄλλους τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας καὶ κατόπιν εἰσῆγγαγε τοὺς ξένους εἰς τὴν κατοικίαν του, κατὰ τὸ ἡμισυ φρούριον καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἀγορῆκιον.

Ὅπως τὸ Κατηρακμένον Κασμπά, καὶ ἡ κατοικία τοῦ σείν ἦτο κτισμένη ἐπὶ βράχου, δεσπόζοντες τῆς πεδιάδος καὶ τοῦ ποταμοῦ Νεφίς. Δὲν εἶχον οὔτε πύργους οὔτε ἐπέλξεις, ἀλλ' ἀπέτειλε ἕναν μεγάλον ὄγκον ἀπὸ ὑψηλὰ κτίρια.

Τὰ διαμερίσματα τῆς οἰκογενείας ἦσαν εἰς μίαν μεγάλην ἐσωτερικὴν αὐλήν, ὅπου

ἔδλεπε ὄλην τὴν ἡμέραν τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς πελάτας τοῦ σείν. Εἰς τὸ βῆθος, τὰ μαγειρεῖα καὶ μία σειρά οἰκίσκων, ἀληθινῶν καλυθῶν, ὅπου διέμενον οἱ μαῦροι σιλάχοι, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ κτήμα.

Πλησίον τοῦ Κασμπά, ἦτο ἕνας μεγάλος τετραγώνος περιβόλος, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆρχοντο διὰ μιᾶς μόνον θύρας καὶ ὁ ὁποῖος περιέλειπε τὸ χωρίον.

Τὸ χωρίον αὐτὸ κατοικεῖτο πυκνῶς ἀπὸ Ἰσραηλίτας, ζώντας ἐκεῖ ὑπὸ ἀληθῆ δουλείαν, καὶ ἀπὸ ἰθαγενεῖς, δουλεύοντες ἐπίσης τὸν σείν, ἀλλὰ καὶ προστατευομένους ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ φίλος των Μπέν-Σελιμάν ἐξηγοῦσεν ὅτι ἔδλεπαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, ἐμάνθαναν πολλὰ πράγματα καὶ συγχρόνως διεσκέδαζαν.

Περὶεργον, ἔλεγεν ὁ Λουλού μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, τί εὐχάριστα καὶ τί ἀνετὰ ποὺ τῆς εὐδαιμονίας χωρὶς νὰ μῆς χρειάζεται νὰν ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ ἐκουβίλησε ὁ μπαρμπᾶς ὀπὸ τὸ Παρίσι, γιατί τὰ ἐνόμιζε ἀπαραίτητα. Οὔτε γραμματεῖα ἔχομεν, οὔτε αὐτοκίνητο, οὔτε χρήματα καὶ ὅμως κἀννομεν τὴ δουλειά μας θαυμάσια.

— Ὡ, ὦ, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Τζούλης: ἐδῶ, φίλε μου, θίγεις ἕνα σπουδαῖον πρόβλημα: τῆς χρησιμότητος ἢ τῆς ἀχρηστίας τοῦ πλοῦτου. Δὲν εἶμαι βέβαια ἰκανὸς νὰ τὸ λύσω. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ζωῆς σου, ἐμάθεες πολὺ περισσότερα καὶ χρησιμώτερα πράγματα, παρὰ τὸν καιρὸν ποὺ ἀνετρέφεσο κ' ἐσπούδαζες μὲ τὸσους ἀκριβοὺς καθηγητὰς εἰς τὸ μέγρον τῶν Ἡλυσίων.

— Ὡ, βεβαίως! ἀνέκραξεν ὁ Λουλού. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐμάθα ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ἀπόδειξις ὅτι σὺ, χωρὶς λατρεῖν τὴν τσέπη, μὲ τὴν ἰκανότητά σου μόνο καὶ μὲ τὸ θάρρος σου, τὰ ἐδάλας πέρα, παντοῦ καὶ πάντοτε. Τί θὰ ἐγίνομουν, εἴαν δὲν εἶχα ἐσέ; Τὸ συλλογίζομαι καὶ σφίττω.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαθεν ὁ Τζούλης, ὅτι χωρὶς τὰς γνώσεις ποὺ ἀπεκτησά εἰς τὸ σχολεῖον, οὔτε ἀλεξίπτωτον θὰ ἤξευρα νὰ κατασκευάσω, οὔτε τὸ μηχανὸν κὼν ἀρμόνιον νὰ διορθώσω.

— Ἐγεις δὲ γῆρ, Τζούλη. Ἄμα ἐπιστρέψω εἰς τὸ Παρίσι, θὰ ἐργασθῶ κ' ἐγὼ σὲ βάρῃ. Θέλω ν' ἀποκόψω τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς σου.

— Ἄ, ὄχι, δὲν μπορεῖς. Ἡ Σχολή μου εἶνε γιὰ πτωχοπαῖδα ὅαν ἐμέ. Ἐκεῖ μέγα ἐργάζεται κανεὶς καὶ μὲ τὸ μάλόν του καὶ μὲ τὰ χέρια του. Εἶνε μαθητῆς συγχρόνως καὶ ἐργάτης. Δὲν εἶνε Σχολή γιὰ σένα.

— Ἰσα-ἴσα γιὰ μένα εἶνε! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουλού. Ἐγὼ, εἰς τὸ ἐξῆς,

δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀπλῶς ὁ υἱὸς τοῦ ἐκατομμυριάρχου κ. Ρισανέλ. Θέλω νὰ εἶμαι ἕνα παιδί μὲ πρακτικὰς γνώσεις καὶ μ' ἐπιτηδεύτητα, καὶ νὰ ξεύρω νὰ τὰ βγάλω πέρα, ὅαν καὶ σένα.

Ὁ ἀπόστολος τοῦ Μπου-Χαμαρά

Τὸ ταξεῖδιον τοῦ κερβανίου ἐξηκολούθησεν αἰσίως μέχρι τοῦ Ἀγιάν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Φέζ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ μουλάρια δὴνουν ἐξ ὡς ἑπτὰ χιλιομέτρα τὴν ὥραν, ἐχρειάζοντο τριανταδύο ὥρας διὰ νὰ φθάσουν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν.

Ἄλλα κακὰ εἰδήσεις ἐφθασαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ σουλτάνος Ἀβδελάζις εὐρίσκειτο εἰς πῆλμον μ' ἕνα ἐπαναστάτην ὀνόματι Μπου-Χαμαρά, τὰ δὲ στρατεύματα τοῦτο διέσχισαν κ' ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχουν καὶ νὰ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ ὑπεραπασθῶν τοὺς θησαυροὺς τοῦ κερβανίου κατ' ἐνδεχόμενης ἐπιθέσεως τῶν ἐπαναστατῶν.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κερβανίου, συνειθισμένοι, φαίνεται, εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν ἀνησύχησαν καὶ τόσον πολὺ. Περιορίσθησαν μόνον νὰ δώσουν μερικὰς διαταγὰς εἰς τὸ μικρὸν των στρατεῦμα.

Δὲν ἐσάθμειαν τώρα εἰς τὰ χωρία. Ἡ φιλοξενία τῶν φυλάρχων ἐγένετο ὁσημέρην ψυχροτέρα.

Ἐνας γέρος μαῦρος ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς προὔπαντησιν τοῦ κερβανίου καὶ ἀνέλαθε νὰ διηγηθῆ εἰς τοὺς στρατιώτας τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμῃ ὁ Μπου-Χαμαρά. Ἄλλ' ἢ προθυμία αὐτῆ δὲν εἶχε καλὴν ἀπο ἕκαστα διὰ τὸν γέροντα, διότι ὁ ἀρχηγὸς διέταξεν ἀμέσως νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης παρεστάθησαν μὲ περιέργειαν εἰς αὐτὴν τὴν τελετήν.

Ὁ δυστυχὴς μαῦρος, ἀπογοητωθεὶς τελείως, ἐδέθη εἰς ἕνα δένδρον. Ἐπειτα, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ κερβανίου, ἀπὸ τῶν μαγερωῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν, ὑπεχρεώθησαν νὰ παρελάσουν πρὸ τοῦ καταδίκου καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀπὸ τρεῖς δυνατὰς καρτσικιὰς, εἰς τὴν ράχιν καὶ εἰς τὰ πέλματα, μ' ἕνα μαπτίγιον, τὸ ὁποῖον διεβίβλετο ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. Μετὰ τῶν ἄλλων προσελθῆσαν καὶ τὰ δύο παιδία νὰ κτυπήσουν τὸν μαῦρον, ἀλλὰ τὸ ἔφαγαν ὅσον ἠμποροῦσαν μαλακώτερα.

Ὁ κατὰδικος ὕψιστος γενναίως τὰ κτυπήματα, μολοβὸν ἢ ράχις του ἦτο καταιματωμένη καὶ ὅταν, εἰς τὸ μέσον τῆς τελετῆς, ὁ Μπέν-Σελιμάν τὸν ἠρώτησεν, ἂν ἐξηκολούθει νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ Μπου-Χαμαρά ἦτο μέγας προφήτης, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως:

— Πρὸς τί νὰ μὲ κτυπᾶς, ἀρσῶ, εἴν δὲν μὲ σκοτώθῃς, μίαν ἡμέραν θὰ σ' ἐκδικήθω; Ὅ, τι σοῦ λέγω, εἶνε ἀλήθειά γράμμη εἰς τὸ μέγα βιβλίον: Σὲ λίγος ὁ

Μπου-Χαμαρά θὰ γίνῃ Σουλτάνος· κανεὶς δὲν θέλει πλέον τὸν Ἀβδελάζιζ, ποὺ ἐγενε χριστιανὸς κ' ἐπόλησε τὸ Μαρβόν εἰς τοὺς Ἀγγλους!

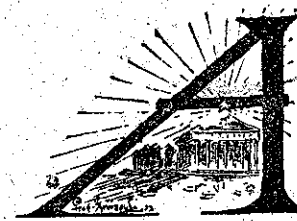
Βλέπων, ὅτι ὁ φανατικὸς αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ ἐπαναστάτου δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰλλάξῃ γνώμην, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τοῦ τρίψουν τὸ στόμα μὲ κόκκινην πιπερίαν.

(Ἐπειτα σ' ἴχθεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΤΑΣ τὰς ἡμέρας, φιλολογικῶς καὶ πολιτικῶς ὄχι, τόσο εἰρηνικὰς εἶχαμεν καὶ τὰποτελέσματα τοῦ Ροσιλδεῖου Δραματικῶν Διαγωνισμοῦ. Ἐβίχαμεν ἐπίσης καὶ τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν στρατιωτικῶν ἀσμάτων, τὸν ὁποῖον ἐπροκήρυξε τὸ Ὑπουργεῖον. Ἐβραβεύθησαν λοιπὸν τρία-τέσσαρα δράματα — τὸ βραβεῖον ἐμοιράσθη, διότι δὲν εὐρέθη ἕργον ἄξιον νὰ τὸ πάρῃ ὀλόκληρον — καὶ πέντε-δέκα ποιήματα. Καὶ ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας, γίνεταί ὅλην εἰς τὰς ἐφημερίδας μίαν συζήτησιν περὶ τῆς εἰτίας καὶ τῆς χρησιμότητος τῶν φιλολογικῶν Διαγωνισμῶν ἐν γένει.

Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὠφελοῦν διότι ὅταν ὑπάρχῃ ἕνας δάκρυος στέφανος καὶ ἐν γενναῖον χρηματικὸν βραβεῖον διὰ τὸν ἰκανώτερον, οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ποιηταὶ παρακινουῦνται νὰ γράφουν, νὰ παράγουν. Ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε ὄλιως περιττοί. Ἐργα, λέγουσιν, σοβαρὰ, ἔργα ἀξία δὲν γίνονται ποτὲ κατὰ παραγγελίαν, διότι τὸ κυριώτερον ποὺ χρειάζεται δι' αὐτὰ, ἡ ἐμπνευσις, δὲν ἐργεταί ποτὲ μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβεῖου. Καὶ φέρουν ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κατὰ κίρους βραβευθέντα δράματα καὶ ποιήματα, ἐτάφησαν κ' ἐλησημονήθησαν, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς κρίσεως.

Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ὀλίγα, μὰ πολὺ ὀλίγα βραβευμένα ἀπεδείχθησαν κατόπιν ἔργα ἀξία καὶ ἐπέζησαν ὡς τοιαῦτα. Ἄλλα τοῦτο, νομίζω, δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε κατ' ἀρχὴν περιττοί, ἀλλ' ὅτι, τὸ πολὺ-πολὺ, εἶνε καλὸς ὁ τρόπος ποὺ γίνονται. Ἐβίχθη δὲν διδεται ἡ ἀπαιτούμενη προθεσμία, ἢ διὰ τῶν στενῶν ὄρων τοῦ Διαγωνισμοῦ περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ ποιητοῦ, ἢ διορίζεται κριταὶ ἀνίκανοὶ νὰ κρίνουν καὶ πρῶτον μὲν μεροληπτικῶς. Ἄλλ' ὅταν οἱ ἄπο εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ μὴ δεσμεύεται ποσὸς ἡ ἐμπνευσις, ὅταν δι-

δαται εἰς τὸν συγγραφέα ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς νὰ ἐργασθῇ, ὅταν τὸ βραβεῖον εἶνε ἀρκετὰ μέγελον καὶ ἐκλυσιτικόν, καὶ ὅταν διορίζονται οἱ κατάλληλοι κριταί, — ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης νὰ δώσῃ καλὰ ἀποτελέσματα ὁ Διαγωνισμός. Λέγω δὲ πιθανότης, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ ἄλλους παράγοντας: ὁ δὲ κυριώτερος εἶνε νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄριμα τάλαντα ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν βραβεῖον δὲν θὰ ἔκαμνε παρὰ μίαν τρύπα εἰς τὸ νερό.

Ἐκτός τῶν συζητήσεων αὐτῶν, αἱ ἐφημερίδες εἶνε τώρα γεμάται καὶ ἀπὸ φρικτὰ παράπονα ἀπορριθεῶντων. Ὅλοι νομίζουσι, ὅτι ἠδικήθησαν οἱ κατῆνοι ἀπὸ κριτὰς ἀνίκανους ἢ μεροληπτοῦντας. Ἐάν ἐρωτήσετε κ' ἐκείνον ποὺ ὑπέβαλε τὸ χειρότερον, τὸ γελιοειδέτερον ἔργον, θάκούσετε νὰ σᾶς βεβαιώη ὅτι ἦτο τὸ καλλίτερον, τὸ ὑψηλότερον, τὸ βαθύτερον. Καὶ τόσον τὰ παράπονα εἶνε ἐντονώτερα, ὅσον τὸ ἀπορριθεῖν ἕργον ἤξερε ὀλιγώτερον. Ἴδου ἕνα θεῖμα ὀρεκτὰ κομικόν: ἡ παρελασις αὐτῶν τῶν δθθ.ν ἀδικημένων ἀπὸ τῆς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Νομίζω, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὅταν ἕνας ἀποφασίσῃ νὰ ὑποβάλῃ τὸ ἔργον του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, πρέπει ν' ἀποδεχθῆ τὴν κρίσιν, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε. Διότι ἡ ὑπόβλη τοῦ ἔργου προϋποθέτει πεποιθήσιν εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἀμεροληψίαν τῶν κριτῶν. Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν πεποίθησιν, ἂς μὴ ὑποβάλῃ ἔργον. Τὸ ὑπέβαλεν; ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ. Μὲ τὰ παράπονα δὲν καταρτῶνται ἄλλο παρὰ νὰ γίνεταί γελιοσ.

Ἡ γελιοποίησις αὐτῆ τῶν μεγάλων πρᾶκτονουμένων, εἶνε καὶ διὰ μερικὸς μικροῦς ἕνα καλὸν διδάγμα. Συγγνώμης κάμνει Διαγωνισμοὺς ἢ Διάπλαισις καὶ ὅλοι σεῖς ὑποβάλλετε τὰ ἔργα σας. Διὰ τί; Διότι ἔχετε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Διάπλαισις πρῶτον ζεῦρε νὰ κρίνῃ, καὶ δεύτερον δὲν μεροληπτεῖ. Ἐπομένως δὲν ἂν σᾶς ἀδικήσῃ. Ἐ, φυσικὰ, ἐν ἔργον θὰ βραβεύῃ, τὰ ἄλλα θάπορριθεῖν. Τί πρέπει νὰ κάμνουν τότε οἱ ἀπορριπτόμενοι; Νάναγχωρίζουν ἀπλούστατα, ὅτι τὸ ἔργον των δὲν ἦτο τὸ καλλίτερον. Διότι ἂν ἦτο, ἀνευκτικῶς θὰ ἐβραβεύετο. Παρακονοῦμενοι ὅτι ἠδικήθησαν, δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ φαίνονται τυφλοὶ ἐξ ἐγωῦσμοῦ καὶ γελιοσ. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ ὑπὸπίπτοντες εἰς τὸ λάθος αὐτὸ εἶνε ὀλίγοι, ὀλίγοι τοῖσι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπορριπτομένους, ἀναγνωρίζουν τὸ δίκαιον τῆς κρίσεως καὶ φιλοτιμῶνται νὰ ἐργασθῶν καλλίτερα καὶ νὰ νικήσουν εἰς τὸ μέλλον. Νὰ καλὰ παιδιὰ! Μακάρι νὰ ἦσαν ἔτσι καὶ οἱ μεγάλοι ποὺ ὑποβάλλουν ἔργα εἰς τοὺς Ροσιλδεῖους καὶ τοὺς Ἀβερφωφείους. Φαίνεται ὅμως — δυστυχῶς διὰ τοὺς μεγάλους, — ὅτι ὁ ἐγωῦσμός αὐξάνει μὲ τὴν ἡλικίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 255)

«Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο! ἐσυλλογίσθη ὁ Ἐρβελίν. Ὅσο εἶνε ἀλόγη σκοτεινὰ, ὁ ψευτο-ζωγράφος πηγαίνει βέβαια σὲ κανένα ἄλλο κλεπταποδόχο, νὰ ξεφουρτωθῆ μερικὰ ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα, ποῦ ἔλαβε διὰ τῆς μεθόδου τῶν λαγάνων».

Σιγά-σιγά, μὲ τρόπο, ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔσταματοῦσε διὰ νὰ ξεκουράζετο. Φαίνεται, ὅτι ἡ βαλίτσα ἦταν βαρεῖα γιὰ τὰ γεροντικὰ του χέρια.

Μετὰ μισὴ ὥρα ἔφθασε εἰς τὸ Σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ κ' ἔβγαλε ἀιδηροδρομικὸ εἰσητήριο, γιὰ τὸ Καλαί.

«Ἄ, ἄ! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικὸς ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται. Τὸ ἐμπόρευμα αὐτὸ εἶνε χωρὶς ἄλλο γιὰ τὴν Ἀγγλίαν. Καὶ τώρα δὲν ἔχω κανένα τρόπο νὰ εἰδοποιήσω τὸν Δουβάλ. Πρέπει ν' ἀκλουθήσω μόνος μου αὐτὴ τὴ βαλίτσα ἕως τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου τῆς, διὰ νὰ μάθω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα πράγματα».

Ὁ Ἐρβελίν, ἔτοιμος πάντοτε, εἶχε μαζί του ἀρκετὰ χρήματα. Ἄλλως τε εἶχε καὶ τὴν κάρταν τοῦ Ἀστυφύλακος καθὼς καὶ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως. Εἰς τὰς ἔξῃ, τὸ τραῖνον ἐσφύριζε κ' ἐξέκλινε διὰ τὸ Καλαί, ὅπου ἔφθασε εἰς τὰς ἑννέα.

Ὁ ζωγράφος ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον καὶ ἔβγαλε εἰσητήριο διὰ τὸ Δουβρον. Τὸ ἀτμόπλοιο θὰ ἔφουγε εἰς τὰς ἑνδέκα. Εἶχε καιρὸν. Ἐπέστρεψε λοιπόν, κρατῶν πάντα τὴν πολυτίμον βαλίτσαν, εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ Σταθμοῦ καὶ ἄρχισε νὰ προγευματίζῃ.

Ὁ Ἐρβελίν ἐσυλλογίσθη τότε, ὅτι ἡ συλλήψις εἰς τὴν Ἀγγλίαν θὰ ἔκαμνε κά-

ποιον θόρυβον, ἐνεκα τῶν διατυπώσεων ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνον διὰ τὴν ἔλθοσιν. Διὰ τοῦτο ἐπεσκέφθη τὸν πλοίαρχον τοῦ ἀτμόπλοιου καὶ τοῦ ἀνεκρίνωσε τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πλοίαρχος ἔδειξε μεγάλον ἐνδιαφέρον καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν πῶς ἡ συλλήψις ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ κρυφά.

— Ὡς τὸν συλλάβετε εἰς γαλλικὰ ὕδατα, καὶ θὰ τὸν κλείσετε εἰς τὴν καμπίνα μου. Δὲν θὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰ κλοπιμασθῆ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ θὰ τὸν φέρωμεν ὀπίσω εἰς τὸ Καλαί.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ συλλήψις ἐγίνετο εὐκολώτατα. Μόλις τὸ ἀτμόπλοιο ἐσῆκωσε τὴν ἀγκυραν, ὁ ζωγράφος ἐκλήθη εἰς τὴν καμπίνα τοῦ πλοίαρχου, ὅπου κατέθη ἀνύποπτος, μὲ τὴν βαλίτσαν ἐπὶ τὸ χέρι. Εἶδε τὸν πλοίαρχον καὶ ὠχρίασε ἀναγνωρίζων τὸν Ἐρβελίν, τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ ἐπιδέξιον κινήρι.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε πλοίαρχε; ἠρώτησε μὲ φωνὴν ὑποκείμευσαν.

— Ὁ κύριος ἀπὸ ἐδῶ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

— Ὁ κύριος; μὰ... δὲν τὸν γνωρίζω.

— Εἶμαι φίλος τοῦ Πλόκ, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν.

Ὁ ζωγράφος ἐταράχθη καὶ ὠχρίασε περισσότερον.

— Τοῦ Πλόκ, εἶπε· δὲν γνωρίζω ἐγὼ κανένα Πλόκ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τῆ βαλίτσα σας; φαίνεται πολὺ βαρεῖα.

— Μὴν ἐγγίζετε τὴ βαλίτσα μου· δὲν σᾶς γνωρίζω!

Ὁ πλοίαρχος ἐστῆκετο ἀκίνητος καὶ ἀπαθής.

— Ἐλάτε δά, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, δὲν μοῦ κάνετε τὴ χάρι;

νοῖζετε τὴ μόνος σας· εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα.

Ὁ ζωγράφος ἐκοκκίνισε τώρα ἀπὸ θυμὸν καὶ ἔκαμε νὰ βάλῃ τὸ χέρι σὲ μιὰ τσέπη του. Ταχύτερος ὅμως ἀπὸ αὐτὸν, ὁ Ἐρβελίν τοῦ ἀρπάξε τὸ ἓνα χέρι, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἐκρατοῦσε τὸ ἄλλο. Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔψαξε τότε ἐκείνη τὴν τσέπη καὶ ἔβγαλεν ἓνα ρεβόλβερ γεματὸ.

Ἦτο ἀπὸ τὰ ἴδια ρεβόλβερ ποῦ ἐκλάπησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ροαγιάλ.

— Ἄ, ἄ, ἔκαμε· εἶχατε πάρῃ, βλέπω, τὰ μέτρα σας· ἀλλὰ τὰ ἐπῆρα κ' ἐγώ.

Καὶ σιγά-σιγά ἐφόρεσε τὰς χειροπέδας εἰς τὸν κλεπταποδόχον καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν πλοίαρχον, τὸν ἐκάθισεν εἰς μιὰν καρέκλαν τῆς καμπίνης καὶ τὸν ἔδεσε.

— Ἄς ἀνοίξουμε τώρα τὴ βαλίτσα.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κλειδαριάν, ὑπῆρχε μιὰ μικρὰ νικελίνη πλάξ, ἡ ὁποία ἔγραφεν ἐπάνω: Μάρκελος Ἀρνά.

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε ἐκθαμβος, βλέπων τὸν Ἐρβελίν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν βαλίτσαν ἓνα πλῆθος κοσμημάτων διαφόρων εἰδῶν. Ὡς ἤξιζαν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες φράγκα. Καὶ μερικὰ ἦσαν σπασμένα, διὰ νὰ μὴ γνωρίζονται.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶδεν ἓνα Ἀγγλὸν μὲ κόκκινες φαβορίτες καὶ μὲ φουσκωμένην κοιλίαν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε πλοίαρχε, ὅτι κάποιοις συνελήθη μέσα εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ὁ Ἀγγλὸς ὅμως μὲ τῆς κόκκινες φαβορίτες, ἀπέφυγε τὸν Ἐρβελίν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου.

Ὁ Δουβάλ, εἰδοποιηθεὶς μ' ἓνα τηλεγράφημα, ἐπερίμενε, τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ βράδυ, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορρᾶ μ' ἓν αὐτοκίνητον. Μετ' ὀλίγον ὄλοι εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Καλὸ ψῆρι ἐπιασε καὶ σήμερα, Ἐρβελίν! εἶπε μὲ χαρὰν ὁ κ. Λαρῶζ. Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ κἀμωμεν ἔρευναν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κλεπταποδόχου. Νὰ εἶσαι ἐδῶ, μόλις ξημερώσῃ, διὰ νὰ συνοδεύσῃς τὸν κ. Κράμπ.

— Δὲν θὰ λείψω, κύριε Διευθυντά.

— Καὶ τώρα, φίλε μου, πῆγαίνε νὰ κοιμηθῆς. Ὡς εἶσαι πολὺ κουρασμένος.

Εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥραν ποῦ ἐπῆγαίνε εἰς τὸ σπίτι του, ὁ Ἐρβελίν ἐσυλλογίσθη κατὰ τὴν ἀνησυχίαν: Τὸ ἴδιον ἐκείνο βράδυ, ἂν τὰ πράγματα τοῦ ἦρ-

«Ἄς ἀνοίξουμε τώρα τὴ βαλίτσα.» (Σελ. 264, στ. γ')

«Γρήγορα-γρήγορα ὁ Ἐρβελίν ἐφιμώθη, ἐδίθη...» (Σελ. 265, στ. γ')

χοντο καλά, ὁ ζωγράφος θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι του, ὅδες Σαιν-Βενσάν. Ἡ κλῆρ του, μὴ βλέπουσα αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ, δὲν θάνησυχουσε; καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν συμμορίαν Πλόκ; καὶ ἡ συμμορία τότε δὲν θὰ ἐπαίρνε τὰ μέτρα τῆς, δὲν θὰ ἐπῆγαίνε δηλαδή, τὴν ἴδιαν νύκτα, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκείνο ὅ,τι ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἐκθέσῃ;

Ἦτο τὸ λογικώτερον, τὸ πιθανότερον.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἐρβελίν, εἰς τὰς ἑπτὰμισυ, ἐπῆγεν εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Βενσάν καὶ ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τῆς θύρας τοῦ ζωγράφου. Ἀμέσως ἦλθε καὶ τὴν ἐμισοάνοιξε μιὰ νέα ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀπὸ μέσα, ἡ θύρα αὐτὴ ἐξησφαλίζετο μὲ μιὰν χονδρὴν ἀλυσίδα. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα, ἐφάνη καὶ μιὰ ἄλλη ἀσφάλεια: τὸ ρύγχος ἐνὸς μεγάλου σκύλου.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ἔρχο-

μαι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα σας, ποῦ τὸν ἐγνώρισα στὸ βαπτῆρι, ἐνῶ ἐπηγαίναμεν ἀπὸ τὸ Καλαί εἰς τὸ Δουβρον.

— Ὁ πατέρας μου ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ ἀπόψε. Μήπως εἶνε ἀρρωστος;

— Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸν, δεσποινίς, ἡσυχάστε. Ἐπέσε κ' ἐστραγγούλισε τὸ πόδι του. Σὲ δυὸ-τρὶς ἡμέρες θὰ εἶνε καλά.

— Ὡ, δυστυχία μου! ἐφώναξεν ἡ νέα καὶ πῶς συνέθη αὐτὸ; Μὰ περᾶστε μέσα, κύριε, σᾶς παρακαλῶ, προσέθεσε ἀνοίγουσα ὀλωκεδίωλον τὴν θύραν· πῆτέ μου, πῶς συνέθη τὸ δυστύχημα;

Ὁ Ἐρβελίν εἰσηλθεν. Ἀμέσως ἡ νέα ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ἔβαλε τὸν σφῆτη καὶ τὴν ἀλυσίδα.

Ὁ Ἐρβελίν ἐγύρισεν ὀπίσω του, ἐκπληκτος κάπως διὰ τὸν χρότον ἐκείνον τῶν ἀιδηρικῶν, ὅταν ἔξαφνα, δυνατὰ χέρια

τὸν ἀρπάξαν, ὥστε νὰ μὴ εἰμωρῆ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Ἐκύτταξε καὶ μὲ τρόπον ἀνεγνώρισε τὸν Πλόκ καὶ τὸν Γατομύτην.

Γρήγορα-γρήγορα τὸν ἐφιμώσαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν κατέδεσαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐκεῖ τοῦ ἐσκέπασαν καὶ τὰ μάτια μ' ἓνα πυκνὸν ἐπίδεσμον.

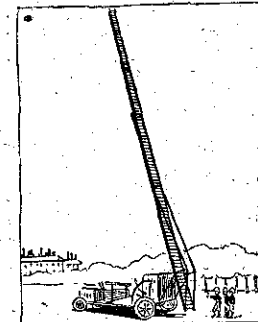
Ὡς αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὁ Ἐρβελίν ἐκρατήθη γενναῖος. Ἀλλὰ τὸν περιέλουσε κρύος ἰδρῶς, ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι οἱ ἐχθροὶ του τὸν ἐσῆκωσαν στὰ χέρια, ὁ ἓνας ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια.

Κάπου τὸν ἐπῆγαίναν, κάπου τὸν κατέβαλαν πάλιν. Καὶ ἦτο ἀτελείωτον! . . . Τοῦ ἐράνη, ὅτι κατέβηκαν τουλάχιστον ἑκατὸν πενήντα σκαλιὰ. Τὸ ψῆχος τὸν ἐπάγωνεν. Ἐπιτέλους, ἀποτόμως, τὸν ἐπέταξαν χάμω.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Υψηλότερα κλίμαξ τοῦ κόσμου

Κατεσκευάσθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Παρίσι πύργος πύροσθεστών. Προσηρμοσμένη εἰς εἰδικὸν αὐτοκίνητον, ἔχει τέλειον μηχανισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου μικραίνει, μεγαλώνει

καὶ στρέφεται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν. Τὸ ὕψος τῆς φθάνει τὰ ἐβδομηκοντα περίπου μέτρα. Ἦνε ἡ ὑψηλότερα κλίμαξ τοῦ κόσμου.

Τὸ ἐκρέμασε διὰ νὰ στεγνώσῃ

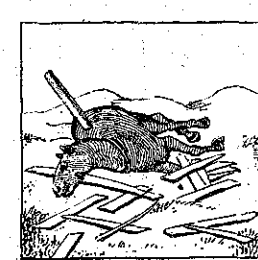

Ἐνα πτωχὸν κοριτσάκι, παίζον εἰς τὴν αὐλήν, ἔπεσε μέσα εἰς μιὰν σκάφη τῆς πλύσης καὶ ἔγεινε μούσκεμα. Καὶ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ

δὲν εἶχεν ἄλλα ρούχα νὰ τὸ ἀλλάξῃ, τὸ ἐκρέμασεν ὀλόκληρον εἰς τὸ σχοινί, ὅπου ἀπλωνε τὴν μπουγάδα τῆς, διὰ νὰ στεγνώσῃ! Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπεικόνισιν, ἐκ φωτογραφίας, τὸ κοριτσάκι φαίνεται ἀρκετὰ εὐχαριστήμενον εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν. Ἡ ἱστορία ὅμως δὲν ἀναφέρει ἂν ἐγλύτωσε τὸ κρυολόγημα.

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπὰς

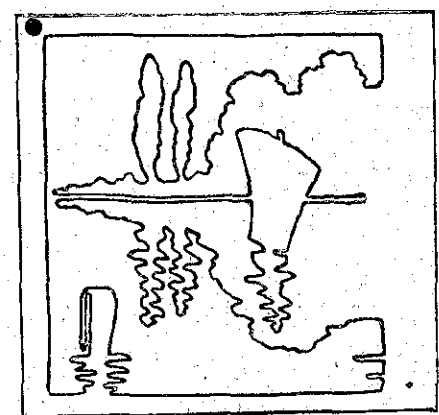
Τραγικὸς θάνατος ἵππου

Εἰς μιὰν πόλιν τῆς Οὐγγαρίας, συνεπεία ἰσχυροῦ τυφῶνος, ἀνηράγη καὶ διελεύθη ὀλόκληρος φράκτες κήπου. Ἐν ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ εὗρεν ἓνα ἄλογον, εἰς

ἀπόστασιν ἑκατὸν σχεδὸν μέτρων, καὶ τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὴν ράχην μὲ τὴν ὀρμὴν, ὥστε ἐχόθη εἰς τὸ σῶμά του βαθεῖα. Τὸ δυστυχημένον ζῶον ἐξέπνευσε μετὰ πολὺ χρόνον ἀγωνίαν καὶ εὐρέθη τὴν ἐπομένην, μὲ τὸ ξύλον φυτευμένον εἰς τὴν ράχην.

Μεγάλῃ Μονοκονδυλιᾷ

Ἰδοὺ ὀλόκληρον τοπίον, καμωμένον ἐκὼν μὲ μονοκονδυλίαν. Παριστᾷ οὐρανόν, λόφους, δένδρα καὶ ἐν πλοίαριον, ἀντανακλωμένα εἰς ἡσυχὰ νερά. Χάριν διασκεδάσεως ὅσοι ζωγραφίζετε, εἰμφορεῖτε νὰ πάρετε παρά-

δειγμα καὶ νὰ κάμετε καὶ ἄλλα τοπία μὲ μονοκονδυλίαν. Θὰ δημοσιεύσω τὰ ἐπιτυχέστερα ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ σταλοῦν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νόμφης τοῦ Δερμοῦ

KOK	APY	KOS	HTHS
TA	HE	KO	STE
ΣΠH	O	PA	KYE
AA	PI	PTT	NOΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θεομουλῶν

CURHAUTE — BISI — NISER — DAPTIN — ORGUE — GOGRE.

Νὰ μεταθεθοῦν τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν. Κατόπιν, διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν, καταλλήλως τοποθετουμένων, νὰ σχηματισθῆ μιὰ μεγάλη πόλις τῆς Εὐρώπης.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωρονήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δ.καλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α') Σπλαγάνη, δρόπανον, πτυάριον, ποτιστήριον. — β') Μὴ κάμνεις τίποτε, πρὶν τὸ σκεφθῆς καλά. — γ') President (prés, si, dent).

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΝΣΕΛΗΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Κάποια πανσέληνη βραδυά, Σε μιά ήθελα μικρούλα να βρισκόμην βαρκούλα με ελάσπρο πανί.

Και να επήγαινα μακρούα, άλλου να κατοικήσω και πιά να μη γυρίσω στού κόσμου τή δοή.

Μακρούα ήθελα ναφευγα σε άγνωστο ακρογιάλι, σε κάποια χώραν άλλη, μιά θερινή βραδυά,

Τήν ώρα που απ' τ'ό βουνό τ'όλόγεμο φεγγάρι θα πρόβαλλε με χάρι, μεσ' στη θαθεία νυχτιά.

Άχ, τί καλά που θάτανε! Θα έφύσαε τ'άγερη, άλλου για να μάς φέρη, Έκει ύπου ποθώ.

Θα παίζανε τ'ά κύματα στη θάσσα μου τριγύρω, κ'έγώ ήθελα να γύρω γλυκά να τ'ά κυττώ.

Κάποια πανσέληνη βραδυά Σε μιά ήθελα μικρούλα να εμπάινα βαρκούλα, να φύγω μακρούα.

Σε έένη ακρογιάλια να β'γω, κ'έκει να ζώ μονάχος, Ένας έγώ, κ'ό βράχος κ'ή θάλασσα ή πλατεία!

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Τά δένδρα ως χθές ήσαν στολισμένα με την πρώινη φορσιά των και τ'ά πουλάκια χαρούμενα κηδοσαν μέσα 'στα κλαδιά.

Στα γραφικά χωριά της Ανατολής, βασιλευν ως χθές ή ευτυχία και ή χαρά! και μόνο ή χαρούπες φωνές των παιδιών ταράζανε για λίγο την ήσυχία.

Μά ήλθε ό άγριος βορριάς της βαρυχειμωνιάς και όρμαξε τ'ά δένδρα. Με μιάς κτηρίνας και συνεπήρε τ'ά φύλλα, τ'ά στριφογύρισε μεσ' 'ς ένα δαιμονικό χορό κ'έπειτα τ'ά άφισε.

Ηλθε ό άγριος σίφουνας φυλής βαρβαρικής και έξήλωσε τ'ά ήσυχα χωριά. Έπηρε όλα τους τ'ά αγαθά. Οι άνθρωποι

έχασαν τ'ό ένα στήριγμα. Τήν πατρίδα, έστω και σκλαβωμένη.

Τώρα όλες της έλπίδες των έχουν στο άλλο στήριγμα. Στη θρησκεία.

Σ' αυτή τώρα στηρίζονται, αυτή παρακαλούν και με αυτή:

Κοιμούνται μ' ένα όνειρο Σπυνούν με μιάν έλπίδα Να δουν κ' αυτό μιά μέρα φως Κ' έλεύθερη πατρίδα.

ΓΑΛΗΝΗ

Είς σέ, Τέλλε Άγρα, άφιερούται

Ο ήλιος στη δύση του προβάει χρυσωμένους μέσους σε άποθέσει χρυσών νεφών τριγύρω.

Ο τζιτζίκας μεσ' τ'ά κλαδιά πυκνής έληξας τονίζει τ'ό μονότονο τραγουδι κουρασμένος ένφ τ'ά πάντα ήρεμούν μέσα στον κάμπο

Ένα μαγγανοπήγαδο άκούγετ' από πέρα μονότονο τον ήχο του στο δειλινό νάφινη, κ'ένός πουλιού φτερούγιμα, — θά ήτανε

που πήγαινε για τ'ά μικρά σαν είδε πως ή τ'ά μάτια κλίνει ήσυχα, κ'άγάλι άγάλια

Είνε ώρα ή στιγμή νυκτερινής γαλήνης! Πηγαίνεις έλαφρότερος σε κόσμους υπερ-γίλους

Σ' όνειροπόλημα βαθύ τ'ό πνεύμα σου άφίνεις

Σε όντα υπερκόσμια την προσοχή σου δίνεις

Κι' άφίνεις πρός οτιδήποτε έδώ τους ταπεινούς σου όιούς.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Οι Εύρωπαίοι, όταν πρόκειται να χαρακτηρίσουν κάτι τι άσυνήθιστο σ'αυτούς, τ'ό όνομάζουν: «oriental», είτε είνε είτε δεν είνε ανατολικής προελεύσεως. άπαράλλακτα όπως ήμεεις θά ποθιμ «εύρωπαϊκό» και τ'ό άμερικάνικο. Τήν έντύπωση αδητή την άπεκόμιον από την Τουρκία και μάλιστα από την Πόλη.

Μωσαϊκόν λαών, γλωσσών, ήθών, έθίμων, φυσιογνωμιών, ένδυμασιών. Από του ξανθού κατοίκου της Σκανδιναβίας και του Άρχαγγέλου, από του έβενώδους Άβρησιου, και άπ' αυτού μέχρι του γιγαντωσώμου Πατάγονος, από του φαρά τής δυτικής άκτής του Άτλαντικού μέχρι του βαθυπλούτου Νεοσορξέου, — άπ' όλους δύναται ν' άπαντήση κανείς εις την Βασιλίδα των πόλεων. Βαβυλωνία γλωσσών και ψηφιδωτόν φυλών και ένδυμασιών.

Η έπιμονή των Τούρκων στα βάρβαρα ήθη και έθιμα που έφεραν από την καρδιά της Άσίας, ένωμένα με τ'άλλα των πολιτισμένων λαών, άποτελούν ένα άλλόκοτον μίγμα.

Ός τώρα οι Τούρκοι κατόρθωσαν να έχουν κλειστές τής θύρες στον πολιτισμό. τελευταία όμως ύποχώρησαν και έτσι λίγο-λίγο ή Πόλις χάνει τον άνατολισμό της.

Άν έξη ό άείμνητος Βυζάντιος, δεν θά έγραφε τώρα τ'ό γνωστό τεραστίχο του:

«Λάσπες, σκυλιά, χαμάληδες αυτά τ'ά τρία όντα τής Κωνσταντινουπόλεως τ'ά μόνα προϊόντα»

διότι τ'ά σκυλιά και ή λάσπες ώλιγόστευσαν. Είνε όμως στη δόξα των οι χαμάληδες, οι σμιτζήδες, και οι μουρεκτιήδες, οι σαλιπηδες, οι μουχαλεμπιτζήδες, οι σακάδες με τ'ό πέτσινο γιλέκι, και οι λεμονατζήδες, οι ζαριζαβατσήδες και οι άλλοι όν ούκ έστιν άριθμός.

ΕΔΑΙΣΗΤΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Παίζει ή μικρή γατίτα, όλο παίζει με τόν κακόμοιρο τόν ποντικό που τ'άκωσε πρό όλιγου. Και πότε τόν άφινει χάμο και τόν σκουνηά με τ'ό ποδαράκι της, πότε τόν χώνει κάτω άπ' τήν κοιλιά της, πότε τόν πετ' ήψηλά με τ'ό στόμα της και κάποτε τόν άφινει, σέρονται λίγο πίσω, κάμνει τήν άδιάφορη, και ό φτωχός ό ποντικός, νομίζοντας πως δεν τόν προσέχει, άρχίζει τ'ό τρέξιμο να σωθ'η. Έκεινή όμως, πάντα με τ'ά νύχια έξω και τ'ά μάτια όρθάνοικτα, κάμνει δύο-τρια εύμορφα και κομψ'ι πηδήματα, τόν προσφάνει, τόν άρπάζει, τού μπηγεί τ'ά νύχια της, και τότε ό κακόμοιρος αυτός άρχίζει να ξεφρονίζη άπ' τούς πόνους.

Η ΓΑΤΙΤΣΑ

Μά έξαφνα ή γάτα άκούει να τήν φωνάζουν. Γυρίζει πίσω της περίεργη. Έξασε τόν ποντικό. Και τότε 'κείνος με μεγάλη προφύλαξη άρχίζει να κοντιέται σιγά-σιγά. Προχωρεί άθόρυβα άκόμα παρακάτω... Έ, ή γάτα δεν τ'ό έκατάλαβε. Άκόμη λίγο και θά φθάση ως τήν τούπα του. Κι' άρχίζει τ'ό τρέξιμο... Μά έξαφνα ένα «μιάου» άκούεται. Η μικρή γατίτσα τρέχει γρήγορα κατόπιν του. Ά, να τόν έφθασε... Βγάζει έξω τ'ά νύχια της, άνοίγει τ'ό στόμα της, σηκώνει τ'ό ποδαράκι της... Μά ό ποντικός έχει πιά τρυπήση στην φωλίσα του.

Κι' ή γάτα άρχίζει νι μυρίζεται όλόγυρα μ' ένα έξακολουθητικό και παραπονητικό «μιάου»...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης: — Κι' άγαπή, τ'ά ζώα, Αιλή; Αιλή: — Άν σου πω να!, θά τ'ό πάρες πολύ επάνω σου.

Έστάλη από τ'ό Μαγευμένο Ρόδο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

143ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ [Ίδε φυλλάδιον 6ου, σελ. 51]

1.—Είς τήν σελίδα 15, στήλην β' («Ο Λουλού εις τ'ό Μαρόκον»), λείπει ή λέξις πλέον.

2.—Είς τήν ιδίαν σελίδα και εις τήν ιδίαν στήλην, εις τόν τελευταίον στίχον, λείπει ή λέξις τόλμη.

3.—Είς τήν σελίδα 16, στήλην α', λείπει ή λέξις χαράν.

4.—Είς τήν ιδίαν σελίδα, στήλην γ', λείπει ή λέξις λήξασα.

5.—Είς τήν σελίδα 47, στήλην γ', («Αθηναϊκή Έπιστολή») λείπει ή λέξις ματαίαν.

6.—Είς τήν σελίδα 48, στήλην α'. («Έρεβλιν κατά Πλάκ») λείπει ή λέξις πόδια.

7.—Είς τήν ιδίαν σελίδα, στήλην δ', λείπει ή λέξις άρχηγός.

8.—Είς τήν σελίδα 49, στήλην ε'. («Χοίρος γρουστόκος») λείπει ή λέξις βαλαντίον.

9.—Είς τήν σελίδα 50, στήλην ε'. («Τα Χριστογεννα του Μ. Ναπολέοντος») λείπει ή λέξις Μέγας.

10.—Είς τήν ιδίαν σελίδα και εις τήν ιδίαν στήλην, («Η Χαρά») λείπει ή λέξις οδανόν.

11.—Είς τήν σελίδα 51, στήλην β' («Άλληλογραφία») λείπει ή λέξις έθμοσίεα.

12.—Είς τήν σελίδα 52, στήλην α' («Πνευματικά Άσκήσεις») λείπει ή λέξις λυτα.

Μόνος έξ όλων ό Βασιλειος ό Βαυλαγοκτόνος έφεν άκριθείς και άδιστακτως γυρίζει τήν παραμικράν παραλλαγήν, και τ'άς δώδεκα λέξεις ήσαν πολλοί. Έξ αυτών έβέλεξα πέντε, οι όποιοι, όγ' μόνον ήσαν τ'άς λέξεις άκριθείς. άδιστακτως, γυρίζει παραλλαγάς, άλλα έγρον και τήν λέξιν λήξασα, τήν δυσκολωτέραν, φαίνεται, από όλας, διότι όλιγοί εκ τών διαγωνιζόμενων τήν ήσαν. Είς αυτούς, δια κλήρου, έδωσα τ'ά δύο δεύτερα και τ'ά τρία τρίτα βραβεία. Οι άλλοι έπείρασαν εις τόν Α' Έσπαινον, — και πρώτος ό Νικολετόπουλος, τού έποίου τ'ό «λήγουσα» δεν έμετρήθη ως λύσις βραβ'η. Β' Έσπαινον έδωσα εις όσους ήσαν δέκα ή έννέα λέξεις. 1' Έσπαινον εις όσους ήσαν όκτώ ή έπτά λέξεις. Και τίλος Εύφηρον Μυτιαν εις όσους ήσαν από έξ λέξεις μ'εγρι τεσσάρων. Οι εύρόντες από τρεις και κάτω, δεν αναφέρονται.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλειος ό Βουλαγοκτόνος [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφροστεφής Σημιά [14Ε]. — Μαριάνθη Χ. Ζαφειροπούλου, [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημ. Γ. Έλευθεριάδης [14Ε]. — Έλένη Χ. Ζαφειροπούλου [14Ε]. — Παναγιώτης Χ. Ζαφειροπούλος [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [13Ε] εις έκαστον): Χαλαμάκης Χο. Νικολετόπουλος. — Βασιλεύς τού Ιονίου. — Δόδοκωτος. — Άντις Χ. — Έύξεννοπούλα. — Ιωάννης Ν. Ζωγραφίτης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [12Ε] εις έκαστον): Βαλκανική Συμμαχία. — Τέλλος Άγρος. — Ο Νικητής. — Άστρον τής Έλευθερίας. — Άπεργος Νίκη. — Φάων. — Ινώ. — Πολικός Άσθη. — Σκεντερόμπεης. — Κανούργιος Άάφνης. — Έδαίσθητος Βράχος. — Ηρωική Σάμος. — Τρικυμία. — Δημοσθένης Σαρηγιαννοπούλος. — Ροδοπαίος Έλληνοπαίς. — Στρατηλάτης τής Μακεδονίας. — Τζονόδα. — Χάριον. — Δόξα τού Έλληρισμού. — Ρεζεντά. — Ατρόμητος Σοφραζέττα. — Νέικε. — Βυσιλοπούλα τού Βουνού. — Δοξασμένη Έλλάς. — Τριανυμώδης Θάλασσα. — Φεργαδόπουλο. — Άσθη τής Έλευθερίας. — Άπελευθερωθείσα Έλλάς. — Ταναγραία Κόρη. — Σημιά τής Άκροπόλεως.

Γεώργιος Φ. Τέγος. — Σημαιοφόρος Έλλην. — Αφροέσσα Θάλασσα. — Άνθησιμένη Βαμβακία. — Άνθομάχη Αύδη. — Άντώνιος Φ. Άργυριάδης. — Δοξασμένο 1912. — Α. Καββαδίας. — Άνδρέας Σπ. Λιβαδάς. — Σιδηρούν Προσοπίων. — Έλληνοπούλο τού Αίμου. — Στ. Γ. Παρασκευαΐδης. — Κωνσταντία Ν. Νταμτούρη. — Φουζία. — Βιολέττα τής Παύμας. — Άσπρο Κούφι. — Ταταλιανός. — Σελιγωμένος Κλαυιδιάς. — Δοξασμένος Ρήγος. — Θαλασσοκράτειρα Έλλάς. — Βουλαγοφάγος Έύζωνος. — Γραντομάχος Έλλην. — Παυελλήμιος Ένωσις. — Αιματοβροχεντος Κύπρος. — Έλληνικόν Ίδεώδες. — Διάτρητος Κωνόλευκος. — Ίππότης τού Μεσοάιωνος. — Έλλάς-Χαίρε. — Πηλεόπη Σκανδαλίη. — Τρελλή Νεοδάδα. — Ματωμένη Δόξα. — Πεωρακτιήρον. — Δαφροστεφής Γαλανόλευκος. — Παρασκευή Μιχαηλίδου. — Τελεσίλα.

1' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον): Πυθαγόρας ό Σάμιος. — Βασιλειος Ν. Βοσνιάκος. — Έλληνική Αίγλη. — Φιλότης Έλλάς. — Καστανή Γωνιωτοπούλα. — Χοήτος. — Νηρωτοπούλα. — Μπαρουτοκαπινομένη Γαλανόλευκη. — Ήλιον Φαινώτερος. — Κύμα τού Θεομαϊκού. — Δαφροστεφής Όλυμπος. — Παγκύριος Πόθος. — Ποιητισσα τών Δολαρίων. — Βασίλισσα τής Κύπρου. — Ήλιος τής Έλευθερίας. — Θεόδωρος Ν. Τσαβής. — Ναύαρος Μιαούλης. — Ναυαία τής Δέσβου. — Κύμα τού Ιονίου. — Μεγάλη Έλλάς. — Ατροετή Κωνόλευκος. — Κύμα. — Ίός Άθρα. — Κωνσταντίνος Α. Μαροδόας. — Ομηρός. — Ηώς τού 1913. — Ιωάν. Σαρ. Παπαχοστοφίλου. — Σχοινιστόλιτος Χίος. — Μαγευμένο Άκρογιάλι. — Τάκης Παναγιωτοπούλος. — Ένδοξος Σούλι. — Διοτρίσιος Βασιλοπούλος. — Άημος. Δεδίτσης. — Νηρις τού Πηνεϊού. — Δύτης. — Κυκλάμιον. — Θρησις Θ. Πάγκαλος. — Θολιφρος τού Δικαίου. — Τρελλή Ναυτοπούλα. — Ναυαία τού Άβέρωφ. — Νίκος Π. Μέντης. — Κωνστ. Σ. Γιαπάπας. — Παιρίς τών Ήρώων. — Μανιώδης Ταξιδιωτίσσια. — Στρατηλάτης τών Έλλήνων. — Μαρία Κ. Παπαβάσου. — Καλλιόπη Μ. Κυριαίδου. — Γενναϊούργος Στρατηλάτης. — Νάη Πίνκερτον. — Εξόριστος Άνθις. — Δέθη. — Χοήτος Κασός. — Χαλαμός Κόσμον. — Καφαλλονίτικο Διαβολάκι. — Δοξασμένο Μανλιχο. — Φαροπούλα. — Ένδοξος Άεροναύτης. — Έλλάς τού Μ. Αλεξάνδρου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [5Ε] εις έκαστον): Δούλα Γ. Παπαδάτου. — Μαιουμπούλινα. — Σηληρά Ειραμένη. — Άθ. Χ. Γκέλης. — Ηώς τής Τζουμαγιάς. — Άθηνά Πλατή. — Νυφούλα Άμυδαλία. — Ποίγκιν τού Βυζαντίου. — Σηληράς. — Έυαγγελία Γ. Τριανταφύλλου. — Στεφανώς τού Άνέμου. — Μαρίτσα Σ. Μόνου. — Υϊός τής Θέτιδος. — Γεώργιος Χ. Τομαρόπουλος. — Άριστοτέλης Κ. Ταμασούλης. — Έρμανούη Μ. Φλωράνης. — Στέφανος Γ. Παπαδάτου. — Έλληνική Ήμιλλια. — Ιωάννα Κοβαλακίδου. — Αιολεύς. — Έρημίτις. — Παναγιώτης Κακούρης. — Κυματίτσουσα Κωνόλευκος. — Σωχο. Καλλιμαρέπούλος. — Έφθροδος Μπιμπλικός. — Νικόλ. Σ. Κουτσουβλής. — Άθανάσιος Άλ. Νικολαΐκης. — Κούραλα Καστριου. — Βονού τής Μαυρολιάσας. — Άντώνιος Κ. Ρίκος. — Γεώργ. Ε. Μανδοός. — Αιλίκα. — Άγαμέμ. Α. Δαλέγκας. — Γεώργιος Κων. Καούρης. — Παύλος Άν. Μίχος. — Ατρόμητο Έύζωνάκι. — Νυβή. — Έλλη Γ. Βασιλάμου. — Πόπη Κ. Ζαχαράνη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ προηφθενθήτε Τόμους τής Διαπλάσεως και τής Βιβλιοθήκης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδος Έδριαιδου την 17ην Ιουλίου 1914.

ΙΔΟΥ σήμερα και τ'Αποτελέσματα τού Διαγωνισμού τών Λευκών Λέξεων, που τ'ά έπεριμέννατε τ'όσον καιρόν. Να ήξέυρατε όμως τι φασαρία ήτο ή έξέλεξις όλου αυτού τού σώρου τών λύσεων! Και τ'ό χειρότερον είνε, ότι πολλά χειρόγραφα ήσαν άκατα και κακογραμμένα. Αί λέξεις δεν ήσαν ή μία από κάτω από τήν άλλην, δια τ'άς βλέπω άκούσιως και να τ'άς μετρώ. Άλλην φοράν δεν θά δέγομαι τέτοια χειρόγραφα.

Αί άλληλογραφίαν όμως δεν υπάρχει σήμερα πολλός γόρος. Πόσα «δεν μάγατζε πιά, Διάπλάσε μου» θάκούσω! Άλλά τί να κάμω; Μπορώ να φουξήω τ'ό φύλλο να μεγαλώση;

Πληροφόρ'όσους μ' έρωτούν απέξω, — διότι οι Άθηναίοι τ'ό ζέουρον, — ότι τ'ό Φιόρο τού Λεβάντη, ή νέα ήθρογραφική κομμώδης τού Χ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) ειγε μίαν επιτυχίαν μοναδικήν. Έντός έικοσιν ήμερών υπάχθη δεκαέξ φορές, πράγμα πολύ σπάνιον δια κομμωδίαν, και θά παύθη άκόμη πολλάκις. Τήν περασμένη Κυριακήν τού έδούθη ως απογευματινή, τ'ό θέατρον ήτο γεμάτον από συνδρομητάς και συνδρομητριάς τής Διαπλάσεως.

Τέλλε Άγρα, έδιάβασα τ'ό διήγημά σου και μου ήρεσε. Θά ήμπορούσα να δημοσιεύσω μερικά άυτάτελά, άποσπάσματα, άλλόκληρον όμως ήγι, διότι θά έπιανε πολλόν τόπον, τον όποιον δεν ήγω. Θέλεις λοιπόν να διαλέξω μερικά κομμάτια, από τ'ό μέρος τού μου, έστειλες και από τήν συνέλειαν τού μου στείλεις; — Δια να δημοσιεύσω μίαν άπάντησιν φίλου μου πρός άλλον, πρέπει να παραδέγομαι, ότι λέγει ή τούλαχίτον να τ'ά μισοπαράδεγομαι! ένφ αυτά που θέλεις να ειπω πρός τόν Ήρωα τού 1913, δεν τ'ά παραδέγομαι. όλοσδιόλου. Αί αυτό περιορίζομαι να προσφέρω εις τόν Ναυαία τού Άβέρωφ τ'άς ένθερίμους εύχαριστίας σου δια τήν εύμηλήν κρίσιν του.

Ρεζιμα τού Βοσπόρου, φαντάζομαι τί φρατός θά ήτο ό γόρος τού νησιού τού έκαρες με τ'ό φεγγάρι. Έγνώρισες λοιπόν τήν Βαλκανικήν Συμμαχίαν; Αί λήσεις δεκταί. Σου έστείλα και τόν γόστην τού παρήγγειλες.

Σ'ό λοιπόν, Αφροσμένο Πέλογο, άντέγραφες στίχους από τ'ό «Αίγατον» τού Ραγκαζή και μου τούς έστειλες ως ιδίους σου; Άσχημον αυτό και μήν τ'ό ξανακάνης. Λέγεις, ότι δεν τ'ό έκαρες δια να με γελάσης, άλλ' άπλόως επειδή δεν έσκέφθηκες ότι αυτό δεν έπιρρέπειται. Άλλ' εις τ'ό έξής να σκέπτεσαι. Και σ', και κάθε άλλος.

Μπά, τί έπαθε ή Κυματίτσουσα Κωνόλευκος! Άγνωστοι διαρρήξαντες τήν οικίαν της, εις τ'άς Αθήνας, ένφ αυτή έμεινε με τήν οικογένειάν της εις τ'ό Φάληρον, τής έλεσαν πράγματα αξίας 3.000 δραγμίων. Μεταξύ αυτών και τρεις τόμους τής «Διαπλάσεως» και ένα τής «Βιβλιοθήκης!» Φαίνεται, λέγει, ότι θά τούς πωλήσω δια να πάρουν γρήματα». Αμ τι άλλο; θά τούς διαδώσω; Άν έδιάβαζαν καλά βιβλία, δεν θά ήσαν λωποδύται...

Ο Δοξασμένος Ρήγος, που μ' έγνώρισε πρό ένός έτους, που γράφει σήμερα τήν ιστορίαν τής γνωριμίας μας, Έκείνος τ'άς ήμέρας, λέγει, ειγε μεγάλη τεμπελιά κ' έξήγησε από τήν Δορελάϊ κάτι να διαβάση. Η ειλή μας τού έστειλε τ'όν τόμον μου τού 1912 και τ'ά εκδοθέντα φυλλάδια τού 1913. Άλλά συνέθη να λύση ό Δοξασμένος Ρήγος τούς Διαγωνισμούς τού τελευταίου φύλλου, να κληρωθ'η και να έγγραφη δωρεάν δια τρεις μήνας. «Η Διαπλάσις όμως ήξει δι'ήματα και θέλητρα» και όταν έτελείωσεν ή τριμηνία, δεν ήμπορούσε να τήν κληρωθ'η και ανένωσεν τήν συνδρομήν επήσαν.» Έτσι απέκτησα ένα, ή μάλλον μίαν από τ'άς καλλιτέρας μου φίλας.

«Ελληνικὴν Ἰδεώδες, γὰρ συλλογίσου λι-
γάκι: δι' ἐκείνου ποῦ ἐκφράζου μίαν ἐσφαλμέ-
νην ἰδέαν, δὲν πρέπει νὰ περιεῖται περισσό-
τερον ἢ τὴν ἄλληλογραφίαν; Ὅσα ἡτο ἀμαρ-
τὰ νὰ τοὺς ἀρίστους ἰδέαν των... Μὴ τὸ
παρεξηγῆς λοιπὸν αὐτὸ καὶ μὴ νομίζεις τὸς
ἀγαπῶν περισσότερον. Ἐπιπέλεμα τῶν ἑυ-
σήμεων θὰ δημοσιεῖσθαι εἰς τὸ προσεξῆς.

Ἐπιπέλεμα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἔβδομάδα καὶ οἱ ἔξής: «Ἐπιπέλεμα τῆς Κορί-
θου, Ἀνατολῆς Κωνσταντίνου, Πεδουλάου Ὀνει-
ρα, Ἀμαζῶν τοῦ Ἐξείνου, Διδυμίου, Ἀπόστομος
Βράχος, Δοδωνάτος καὶ Φάων.

Ἀλέξανδρος Σ. Ρώμας.— Ὁ ἐπιφανὴς
πολιτευτὴς τῆς Ἰακύνθου, ὁ μεγάλος πατριώτης,
ἀλλήθινος ἀγγλισμὸς τῆς ἐλληνικῆς ἀριστοκρατίας,
ἀσθενήσας εἰς τὴν ἠλικίαν, ὅπου ἐμάχητο ἡρωί-
κῶς ἐπὶ κεφαλῆς σώματος, στρατολογηθέντος ἐξ
ἰδίων, ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Καστέλλαν.
Μεταφερθεὶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἐθάψεν εἰς τὴν πα-
τρίδα του Ἰακύνθου, ἐκνήδευθη ἐκεῖ τὴν π. Δευ-
τέραν μεγαλοπρεπέστατα. Ἀπευθύνω τὰ βαθύτατα
καὶ ἐγκάρδια συλλυπητήρια καὶ πρὸς τὴν βα-
ρυμπένη οἰκογένειαν, ἰδιαίτερός δὲ πρὸς τὰ προσ-
φιλή τέκνα τοῦ ἐξόχου νεκροῦ, τῆς παλαιᾶν συν-
δρομητρίαν μου Ἀσπασίαν, νῦν κυρίαν Βούλτσου,
τὴν Δομνικὴν, τὸν Σπυρίδωνα καὶ τὸν Διονύσιον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διαφορὰ τῶν Ναυόχου
Μιαούλη, Λάτοδος τῆς Ἀρχαίου, Ἑλλη-
νικῆς Νίκης, Βαλκανικῆς Συμμαχίας, Ρο-
δοδάφνης, Ἡροῦδης Σάμου, Ναυαῖκα τῆς
Λέσβου, Φάωνος, Ἡροῦδης Ἡπειρώτιδος,
Πανελληνίου Πόθου, Διδυμίου καὶ Πεδου-
λάου Ὀνειράου.—Μικρὰ διάφορα διαφέρων.—
«Στὴν Πατρίδα», ἔξογον ποιημάτων τοῦ Χ. Δ.
Ἡλ. ἀλλὰ διὰ τὸ δημοσιεῖσθαι, πρέπει νὰ
πάρῃ καὶ ψευδώνυμον περιεμένο.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ γλῶσσά μας» (ἔξυ-
πνον, ἀλλ' ἀκατάλληλον καὶ ἐπιπέλεμα).—«Οἱ δύο
καλοὶ ἄνθρωποι» (ἀπεργὸν ὄνομα ἀλλὰ καταγι-
νοῦν).—«Καὶ ἔρριψε πῦρ» (πασιγνωστον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀμαζῶν τοῦ Ἐξεί-
νου, γ. (Φ. Δ.) Ἐξείνου Πόντος, α. Κῦμα
τῆς Ζακύνθου, γ. (Α. Ξ.) Μαϊμουδίτσα, γ.
(Α. Ζ.) Λάτοδος τῆς Ἀρχαίου, γ. (Ε. Δ.)
Νέρον, γ. (Α. Ξ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀντα-
λάξουν:** τὸ Ἀἶθμα τῆς Πατρίδος (0) μὲ
Ἀπομύκτον Ἐξοχίαν, Ἀόοντα τῶν Θεομο-
πυλῶν, Ἀφοσιωμένον Πέλαγος, Τροποκόουδο.
—τὸ Ἑλληνοπόλι τοῦ Αἴμου (0) μὲ Νικη-
φόρον Στόλον, Γενναίωμον Στρατηλάτην,
Πουπουλίαν, Ἀθήνη.—ἡ Ἀμαζῶν τοῦ Ἐξεί-
νου (0) μὲ Τροπὶλιν Βότση, Ἀθανάσιον
Λάκων, Ἀἶθμα τῆς Πατρίδος, Ἐδελβίς.
—τὸ Ἐγὼ εἶμι Ἐγὼ (0) μὲ Κατωόχους Ἀ-
φίνας, Νίκην, Ἀπομύκτον Ἐξοχίαν, Τυροδιώ-
κτιδα, Νικηφόρον Στόλον.—ἡ Ἀίγλη τοῦ
Ἑλληνισμοῦ (0) μὲ Ποιητὴν τῶν Ἀσλα-
ρίων, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἀόοντα τοῦ
Ἑλληνισμοῦ, Ἑλληνικὴν Αἴγλην, Δοδεκά-
φάων, Τροπὶλιν Ναυτοπόλιαν, Λουδοβικὸν
Μπετόβην, Ἀνακίαν, Κῦμα, Τσοῦτσαν, Γρι-
νιμίαν, Νέικε, Θετικὸν Διάβολον, Ἀνθισμέ-
νην Βαμβακίαν, Τελέσσιναν, Ναύαρχον
Μιαούλην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς:
Βασιλοῦ τοῦ Παμίσου (χαίρω πολὺ διὰ τὴν
γνωριμίαν καὶ σ' ἐυχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς δια-
θέσεις γράψε μου) Πεδίου Μάχης (ἐλήφθησαν)
Ἀνατέλλοντα Ἡλιον (τόμους ἔστειλα) Νικη-

φόρον Στόλον (ἔλαβα, ἐυχαριστῶ εἰμὲθα σύμ-
φωνα) γίνεται καὶ ἔστειλα) Ναυαῖκα τῆς Λέ-
σβου (μ' ἀφοῦ γράψης πρὸς τὴν Διάπλασιν, πρὸς
αὐτὴν πρέπει νὰ περὶ νῆσαι τὴν ἀπλοῦστερον) Τρο-
πὶλιν Κωνσταντίνου (ἡ ἐπιστολή σου, εἰς ὑπερλί-
μωτάτη, θὰ δημοσιεῖσθαι ὀλίγηρον καὶ προσε-
ξῆς) Κόσμον Καλαμών (ἔλαβα, ἐυχαριστῶ διὰ
τὰς καλὰς διαθέσεις) Γ. Κ. Κασ. (ὄχι τὸ Β'
Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ δὲν τὸ ἐδέχασαι)
Ἀιματομύκτον Σίφος (τὴν Παρασκευὴν ἔγινε τὸ
Σάββατον τὸ βράδυ καὶ) Χάονα (σὲ συγγαίρω
διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν) Ἰονικὴν Ἀόοντα (εἶχε
διὰ τὸ ἄριστον ἐυχαριστῶ διὰ τὰ σταλέντα) Ὀ-
νειροπόλι τῆς Δόξης (ἔλαβε ὀλίγη ὑπομονήν)
Ναυαῖκα τοῦ Ἀἶθμα (ἔλαβε καλῶς) Ἀἶθμα
τῆς Πατρίδος (ἀκόμη βρέξει) Ὑπόδοξον Ἑλ-
ληνίδα (εἶδες τί καλὰ, τώρα ποῦ ἔχεις καὶ τὴν
ἀδελφὴν σου) Ἐμμ. Φίω. (σήμερον, δυστυχῶς,
δὲν ἔγω τῶπον διὰ τέτοιαις ἐξηγήσεις ἄλλη-
φορὰν) Ἐλευθεροφίλων Ἡπειρῶν (ἐυχαρι-
στοὶ δι' ὅσα γράφεις) Ἀμμ. Βοσ. (καὶ, μοῦ
διέφυγε τὸ λάθος καὶ θὰ καταργηθῆ) τώρα δὲν
ὑπάρχει καὶρός νὰ τὴν διορθώσω) Τροπὶλιν
Ναυτοπόλιαν (ν' ἐγὼ εἶμαι κατενοουσιασμένη)
Φεγγαροπόλιαν (ἔστειλα) Στέφανον τῆς Νίκης
(ἔστειλα ὄρα τὸ γραμματικὸν σου) Ἀνδρόνι-
κον Α. Κ. (σοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδη-
γὸν τοῦ Συνδρομητοῦ) Βονοῦ τῆς Μανωλίδας,
Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην
Ἰουλίου θάπαντησθαι εἰς τὸ προσεξῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῖσθαι.

345. Δεξιόγραφος
Λόγον μικρόν τὸ πρότερόν μου.
Ἄσθη τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ μὴ μικρασιατικὴ
Χώρα τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κασίτρου Καλαμών

346. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Πάρε πλατὺ ἓνα σύμφωνον
Δύο φορές, ὡς ἴδιον.
Κ' εἰς τοὺς ἀρχαίους τραγικούς
Τὸ ὄνομά μου ζῆσα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

347. Πνευματόγραφος
Μὲ δασεῖαν ἂν μάφισης,
Πρόσθε νὰ μὲ τῆρξ.
Ἄν ψιλὴν ὄμως μοῦ βάλῃς.
Κάμε θάρρος νὰναίβῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόθου

348. Ἀναγραμματισμὸς
Ἐνα δένδρον ὕψηλόν
Τὸ ἀναγραμματίζεις,
Κ' ἐργασίας προῖόν
Στὴν τσέπη κομπονίζεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀμηριάδος

349. Πυράμις
+ Οἱ σταυροὶ ὄρος Παλαιᾶς Διαθήκης.
* + * = Σύνδεσμος.
** + ** = Πόλις τῆς Κούδας.
*** + *** = Διὰφορὰ τοῦ Κράτους.
**** + **** = Ἰγθύς μεγάλος.
***** + ***** = Κατοικία πτηνῶν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκλαμίνου

350. Φωνηετόλιπον
ν κ - * - θ ν τ ς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλεγιωμένου Κλαυθέρου

351-356. Μαγικὸν Γράμμα
Ἐν ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ.
νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ
τόσαι λέξεις:

κῆτος, τόκος, κέρας, φάρος, τόσος, τέλμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βέτο
357. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Πρόθεσις—σύνδεσμος—φωνήεν.
Ἦρα τῆς ἡμέρας—ἐπίρρημα—πληθυντής.
Ἐπίρρημα ἡρονικόν—πρόθεσις—ἀντωνυμία.
Τροφή—μουσικὸς φθόγγος—μουσικὸς φθόγγος.
Βασιλεὺς τῆς Κορίθου—Χρονική διαίρεσις—
ἀντωνυμία.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων—Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεῦματος τοῦ Βοσπόρου

358. Γρίφος
ὡς ὡς
20 καὶ ὡς ὡς
ὡς ὡς
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κωνσταντίνου

ΜΙΚΡΑ ἈΓΓΕΛΙΑ
[ΙΑ—93]

Ἀναλλάσσω σ. ρ. μόνον με τοὺς ἐν Λουτρα-
κίῳ παραθεριστικὰς συνδρομητὰς τῆς φιλά-
της «Διαπλάσις». Διευθύναι: Κ. Κρίθων.
Ρ. R. Κρίθων. **Δοξαζόμενο 1912**
[ΙΑ—94]

Ἀναλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν προτιμῶ τοπία
ἢ θαλασσογραφίας. Ἀπάντησις ταχίστη. Διευ-
θυνσις μου: Κλεομένην Γ. Κοτοπούλην, Μιτω-
λίην.

Εὐχαριστο κακοκαίρι
σερνοῦν οἱ ἐροδιαζόμενοι
μὲ τόμους «Διαπλάσις»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 30οῦ ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 257.)

ἈΘΗΝΑΙ: Λουκιανὸς Γιαννάκης, Νίνα Ζαμά-
νου, Μαγευμένον Ρόδον, Θεοδόξα Καρεβέλου, Ἐυ-
αγγελία Ν. Σκόδου.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΓΙΝΗΣ: Μιχαὴλ Παγανίτης.
ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεῖς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χρὸς Διαπλάσις.
ΘΗΒΩΝ: Μίμης Ν. Θεμελῆς, Π. Ν. Πουλιόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Δ. Μαροῦδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἄγρα Ν. Μαρωνίτης.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Ἄγρα Ν. Βαλατιζοῦλου (29)
Ἑλλ. Σ. Βαλατιζοῦλου (29) Δέσποινα Δημητρι-
άδου (29) Φανή Κ. Δημητριάδου (29).

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ναυτοπόλι. Κεφαλληνίας,
Πλάτων Μπαζας.
ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Καρότης.
ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Νύμφη τοῦ Ἀρμυῶ.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Ἀστεριάδης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἰωάν. Ἀντ. Πολυχορονιάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Α. Κυριακόπουλος, Δημ. Α.
Κυριακόπουλος, Μιχαὴλ Ἐδελβίς, Αικατερίνη Ἀ-
χόλου, Μάγνητα Μάτῳν.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βαρελάς, Ἄντ. Βαρελάς,
Ἄλεξ. Ἀβ. Οικονομοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ: Θεοσφ. Α. Κάρβουρας, (δίε) Δημ.
Πολυζώης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Εμ. Ἀγγελομάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τάλη Δημ. Ἐσθρ. Κούλα Ἀθ.
Γεωργιάδη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρότων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματά
ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐλήφθη ὁ
ἐν ἰωαννίναις ἈΓΑΜΕΜΝΟΝ Ν. ΜΠΟΡΝΟΖΗΣ
ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη δ' αὖ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1: Ἀύ-
γουστοῦ.
Πλεονάζει δε. 1, 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνι-
σμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:		
Ἔτησια . . . . . δε. 8.—	Ἔτησια . . . . . φρ. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—	Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1914	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 34	

Ο ΔΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIENES CHANCELI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἄλλ' οὔτε μετὰ τὸ φρικτὸν αὐτὸ βασανιστήριον δὲν μετεπέσθη ὁ κατάδικος. Καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἐκαρφωθῆ εἰς μίαν λόγ-
χην, ἣν ὅσοιαν ἐκρατοῦσεν ἕνας στρα-
τιώτης πλησίον τῆς σουλτανικῆς σημαίας.

Τὸ κεράκιον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον
του. Ἀπὸ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἀγω-
γιάτας, κανεὶς δὲν εἶδε προσοχὴν εἰς τὸ
ἀπαίσιον καὶ αἰμοσταγὲς ἐκεῖνο πρόπαιον,
τὸ ὅσοιον ἡ σκόνη καὶ ὁ ἥλιος καθίστων
ἡμέρα τῆ ἡμέρα φρικτωδέστερον.

Μόνον οἱ ἰθαγενεῖς ταξιδιωταί, τοὺς
ὅποιοις συνήντων καθ' ὁδόν, τὸ ἐέλεπαν
κ' ἐρώναζαν:

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ Μουλάι-
Ἀβδελάζιζ! καταραμένος ὁ Μπου-Χα-
μαρά!

Ὁ Δουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης ἀπέστρεψον
τοὺς ὀφθαλμούς των μετὰ φρίκην ἀπὸ ἐκεῖνο
τὸ θέαμα, καὶ ὁ δεύτερος ἔλεγε σκεπτικῶς:

— Τύχη εἶχαμε νὰ γίνωμε φίλοι μετὰ
τὸν Μπέν-Σελιμάν. Ὁ γέρος αὐτός, ποῦ
φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, εἶνε μολοντοῦτο

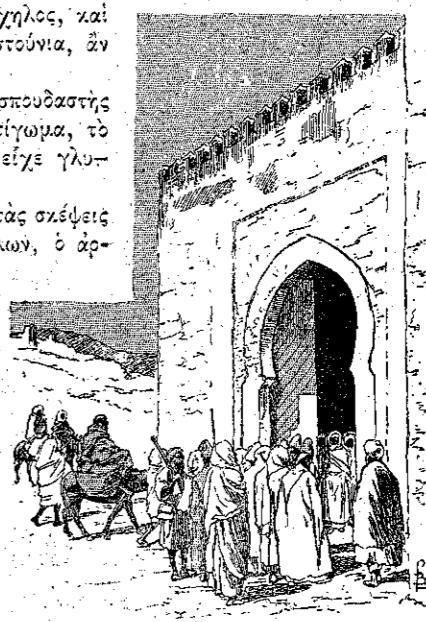
«Καὶ σὺ, μικρὲ Γάλλε, τί ξέρεις νὰ κἀνῆς;» (Σελ. 270, στ. α')

καὶ σκληροτράχηλος, καὶ
ὅλ' αὐτὸν βρισκαμε μαστούνια, ἂν
τὸν εἶχαμε ἐγθρό!

Καὶ μετὰ φρίκην, ὁ σπουδαστὴς
ἐσυλλογίζετο τὸ μαστίγωμα, τὸ
ὅποῖον κατὰ τύχην εἶχε γλυ-
τώσῃ...

Ὡς νὰ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις
τῶν δύο νεαρῶν Γάλλων, ὁ ἀρ-
χηγὸς ἐκρίνε ἵκαλὸν
νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν
διαγωγὴν του.

— Ὅλ' ἐμνομίζετε
σκληρόν, τοῖς εἶπε,
ποῦ ἐσκότωσα τὸν
μαῦρον; μάθετε ὁ-
μως, ὅτι τὸ ἔκαμα
διὰ τὴν ἀσφάλειαν
τοῦ καραβανοῦ μας.
Τώρα ποῦ βλέπουν
αὐτὸ τὸ κεφάλι δι-
πλα στὴ σημαία μας,
οἱ ἐπαναστάται δὲν

τολμοῦν νὰ μᾶς ἐπι-
τεθοῦν. Ὅλ' ἐθῶσω-
μεν ἔτσι εἰς τὸ Φέζ καὶ θὰ
μποῦμε θριαμ-
βευτικῶς εἰς τὸ παλάτι.
Ὅλ' ἐμνομίζετε ὅτι ἐκα-
μαμεν αἰματηρὰς μάχας
καὶ ἐνίκησαμεν τοὺς
ἐγθρούς τοῦ Σουλτάνου.
Καὶ ὅλ' ἐμᾶς ὑποδεχθῆ
εὐμενῶς ὁ Μεγαλειότατος
Ἀυθέντης μου, ποῦ ὁ
Ἄλλὰχ νὰ τὸν μακρο-
μαρῆξ!

Οἱ νεαροὶ
Γάλλοι δὲν ἀ-
πεκρίθησαν
τίποτε. Ἐπι-
τέλους, ἂν ὁ
ὀμνιέταινετο
σκληρὸς πρὸς
τοὺς ἐγθρούς
τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Τζούλης ἐσηκώθη διὰ νὰ διαμαρτυ-
ρηθῆ, προσβεβλημένος ποῦ
ἀμφέβαλαν ἀκόμη διὰ τὴν
ἀλήθειαν τῶν λόγων του.

— Μὰ ὅ,τι σὰς εἶπα εἶνε ἀληθινόν,
μεγάλε ἀρχηγέ! ἐρώναζε.
Τὸ παιδί ποῦ βλέ-
πετε ἐδῶ, εἶνε υἱὸς ἐνὸς
πλούσιου παριστι-
νοῦ βιομηχανοῦ, ποῦ
ἔχει περισσοῦσαν τοὺς
χίστους σαράντα ἑκατομύρια,
καὶ...

Ὁ Δουλοῦ καὶ ὁ
Τζούλης εὐρίσκουν
ἐργασίαν.

Ὅταν δὲν ἀπέ-
χον παρὰ μόνον δύο
ἡμέρας ἀπὸ τὴν πρω-
τεύουσαν, ὁ Μπέν-
Σελιμάν ἔκαμεν εἰς
τοὺς νεαρούς τοῦ φί-
λου. τὴν τιμὴν νὰ
τοὺς προσκαλέσῃ εἰς
τὸ τραπέζι του.

Εἰς τὰ ἐπιδόρπια,
ὅταν ἕνας ὑπηρετὴς
τοῦ ἔφερε τὸ τσι-
μποῦκι του, παραγε-
μιμένον μετὰ εὐώδη
καπνόν, ὁ ἀμὴν τοῦ
Σουλτάνου ἀνήγ-
γειλε:

— Ἀγαπητὰ μου
παιδιά, σὲ λίγο θὰ
χωρισθῶμε, διότι
αὐριό τὸ βράδυ φθί-
νομεν εἰς τὸ Φέζ.

Ἐξέρχονται μετὰ τὸ κεράνι εἰς τὸ φρούριον τοῦ
Φέζ-Ἐλ-Ἀζεδί...» (Σελ. 271, στ. α')

Τότε ὅλ' ἐξῶ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόχρεσιν
ποῦ σὰς ἔδωσα, νὰ σὰς ὀδηγήσω
δηλαδὴ μετὰ τὸ καραβάνι ὡς τὴν
πρωτεύουσαν.

— Ὅλ' ἐμᾶς εἶμθα αἰωνίως
εὐγνώμονες, μεγάλε
ἀρχηγέ, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ
Τζούλης.

Ὁ Μπέν Σελιμάν ἐξέτεινε τὰς
χεῖρας του ὑπεράνω τῶν
δύο νεαρῶν Παριστινῶν,
δεῖγμα φιλίας καὶ τιμῆς,
καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν
σπουδαστήν, ὑπέλαβε:

— Δὲν ξέρω πόσον εἶνε
ἀληθινὰ ὅσα μοῦ εἶπες,
Τζούλη, γιὰ πλοῦτη καὶ
γιὰ ἑκατομύρια. Ἐγὼ ὅμως
ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ βοηθήσω,
ὅταν θὰ ἐθῶσωμε εἰς τὸ
παλάτι τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Τζούλης ἐσηκώθη διὰ νὰ
διαμαρτυρηθῆ, προσβεβλη-
μένος ποῦ ἀμφέβαλαν ἀκό-
μη διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν
λόγων του.

— Μὰ ὅ,τι σὰς εἶπα εἶνε
ἀληθινόν, μεγάλε ἀρχηγέ!
ἐρώναζε. Τὸ παιδί ποῦ
βλέπετε ἐδῶ, εἶνε υἱὸς ἐνὸς
πλούσιου παριστινοῦ
βιομηχανοῦ, ποῦ ἔχει
περισσοῦσαν τοὺς χίστους
σαράντα ἑκατομύρια, καὶ...